

hospodářských poměrů znemožňujících další výkon živnosti, jakž má na mysli zákon čís. 34/34, najmě, ano z výpovědi přezvědných osob, jakož i zprávy obecního úřadu vychází najevo, že povinný sice obchodní živnost u okresního úřadu odhlásil, ji však ve skutečnosti pod jménem své sestry dále provozuje, a i živnost pekařskou má ohlášenu na svého dělníka Emila P-a tak, že živnosti tyto skutečně dále jsou provozovány a jejich zastavení nebylo vynuceno nynějšími hospodářskými poměry. Nelze proto povinného pokládati za nezaměstnaného ve smyslu zákona.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu odpovídá stavu věci i zákonu, pročez se odkazuje na jeho v podstatě správné odůvodnění, jež nebylo vyvráceno vývody dovolací stížnosti. Podle tvrzení samého dlužníka provozuje obchodní živnost jeho sestra, která ji má po něm ohlášenu a platí mu nájemné 50 Kč měsíčně přes to, že je nemajetná. To znamená, že živnost ta nepřestala ani býti nadále v chodu a předpokládá to, že plyne z ní i jistý výnos, tedy že provoz živnosti té se děje s prospěchem. Nelze tedy míti za to, že by to byly všeobecné hospodářské poměry, pro které by se byl dlužník musil živnosti té vzdáti. Také z druhé živnosti, totiž z pronajatého pekařství platí nájemce dlužníku 100 Kč měsíčně; prospívá tedy i tato živnost. Provoz žádné z obou živností nestal se tudíž nemožným všeobecnými hospodářskými poměry. Nejsou proto dány podmínky § 4 odst. (2) zákona z 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. pro odklad dražebního řízení podle § 1 tohoto zákona.

Čís. 14041.

Povolil-li první soud vklad náhradního nároku v pořadí vymazaného břemena, rekursní soud však změnil k rekursu vlastníka nemovitosti usnesení prvního soudu potud, že vklad sice povolil, avšak jen v pořadí běžném, nikoli v žádaném pořadí, jest dovolací rekurs vlastníka nemovitosti nepřipustný.

Ustanovení § 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. a § 239 poslední odstavec ex. ř. nelze tu použítí.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, R II 598/34.)

P r v n í s o u d vyhověl žádosti knihovni věřitelky, Spořitelny města V., o vklad práva zástavního pro náhradní nárok stanovený rozvrhovým usnesením také na nemovitosti zapsané v knihovni vložce čís. 328 kat. území M., a to v pořadí výměnku Anny K-ové. Proti tomuto rozhodnutí podali vlastníci nemovitosti rekurs s návrhem na změnu usnesení v ten smysl, že se návrh věřitelky zamítá. R e k u r s n í s o u d vyhověl částečně rekursu a změnil usnesení prvního soudu potud, že se sice vklad povoluje, avšak jen v pořadí běžném, nikoli v pořadí žádaném.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Jde o vklad práva zástavního na nemovitost zapsanou v pozemkové knize, tedy o věc, jež jest upravena zákonem z 25. července 1871 čís. 95 ř. zák. Podle § 130 tohoto zákona je další rekurs nepřipustný, byl-li rekurs druhou stolicí zamítnut. Podle výroku napadeného usnesení ve spojení s jeho důvody p o t v r d i l rekursní soud usnesení prvního soudu, pokud byl vklad zástavního práva vůbec povolen, a z m ě n i l je jen potud, že se tak nemá státi v pořadí věřitelkou žádaném, nýbrž v pořadí běžném. Tato změna se stala v neprospěch věřitelky, která dovolací rekurs nepodává. Vlastníci nemovitosti nemají práva k rekursu, protože usnesení prvního soudu v jejich neprospěch změněno nebylo. Při tom jest pro přípustnost dovolacího rekursu bez významu, zda se stalo tak právem čili nic. Názor stěžovatelů, že dovolací rekurs byl přípustný podle § 46 odst. (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. pro nezákonnost, nebo podle § 239 poslední odstavec ex. ř., ježto šlo o provedení rozvrhového usnesení, není správný. Šlo o věc sice nesporného řízení, avšak o věc upravenou knihovním zákonem, který obsahuje zvláštní ustanovení o opravném prostředku, které podle § 1 odst. (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. nepozbylo účinnosti. Ustanovení posledního odstavce § 239 ex. ř. uvádí jen rekursy proti r o z v r h o v é m u usnesení a nemůže, jsouc ustanovením formálního práva, býti rozšiřováno na rekursy proti jiným usnesením, třeba by, jak stěžovatelé míní, byly provedením rozvrhového usnesení.

Čís. 14042.

Rozhodnutí o stížnosti na vyřízení žádosti za osvojení poručenským soudem, jest povolán sborový soud druhé stolice i tehdy, nepředložil-li poručenský soud své usnesení dříve, než je vydal, nadřízenému sborovému soudu první stolice k potvrzení.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, Nd II 125/34.)

Ve sporu krajského soudu civilního v Brně a vrchního soudu v Brně o tom, který z nich je příslušný vyřizovati rekurs v poručenské věci nezl. Edity G-ové proti usnesení okresního soudu civilního pro Brno-město ze dne 13. července 1934, jímž byl návrh nemanželského otce Bedřicha F-a na osvojení uvedeného dítěte zamítnut, rozhodl **N e j v y š š í s o u d**, že příslušným vyříditi rekurs je vrchní soud v Brně.

D ů v o d y:

Podle § 10 (2) zákona o osvojení ze dne 28. března 1928 čís. 56 sb. z. a n. je sborový soud druhé stolice soudem, jenž je povolán roz-